též druhý odstavec) výslovně váže nárok sporného způsobu na předpoklad, že reflektant z a s t u p u j e j i n é h o u č i t e l e, a jen diferencuje výši substitučního přídavku podle kvality učitelského místa, které je substituováno. Vzhledem k tomu, že tu zákon důsledně používá výrazů »zastupovati«, »substituční«, aniž pojmu zastupování resp. substituce blíže omezuje, pokud se týče určuje odlišným způsobem od jeho běžného významu, nutno i pro normaci zákona předpokládati běžný význam substituce v ten rozum, že jde o zastupování služ. místa, k jehož pravidelnému zastávání byla již jiná určitá učitelská osoba definitivně neb zatímně ustanovena. Ostatně stížnost jest na omylu i v tom, pokud se domnívá, že po rozumu substitučního normálu pro zaměstnance státních učelišť z 3. června 1839 by tomu bylo jinak, neboť norma (§§ 1, 2 a 3) výslovně shledává substituci jen buď v povolání na místo určité zaneprázdněné osoby učitelské, buď na místo, na němž již někdo působil, kteréž však se uprázdnilo a o jehož n o v é obsazení jde. Poněvadž však v daném případu st-lka — jak vidno ze spisů — byla povolána na místo dosud ani definitivně ani zatímně neobsazené, na kterém ještě žádný učitel nepůsobil, n e j d e o s u s t i t u c i a to ani s posléze zmíněného hlediska. Vůči vytčenému takto stavu p r á v n í m u arci na váhu padati nemůže nějaká případná nesrovnalost faktická, jak ji zdůrazňoval st-lčin zástupce při líčení, kteráž prý se zračí v tom, že bez jakéhokoli vnitřního důvodu zastavatel neobsazeného místa, na němž dosud žádná definitivní nebo zatímní síla učitelská nepůsobila, postaven je nepříznivěji než zastavatel místa původně takto již obsazeného a v přítomnosti uprázdněného.

Zůstává tedy nař. rozhodnutí p o p r á v u opřeno samostatným důvodem pod b), stížnost jest bezdůvodná i slušelo ji zamítnouti.

č. 5838.

Š k o l s t v í: * Místní školní radě nepřísluší právní nárok na zřízení závěrné třídy při obecné škole.

(Nález ze dne 3. září 1926 č. 13.877).

V ě c: Místní školní rada v Ch. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zrušení školní třídy závěrné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Min. škol. nař. výnosem v pořadí instancí rozhodlo, že se zamítá žádost mšr-y v Ch. z 23. ledna 1924, aby byla dále ponechána závěrná třída při měšť. škole dívčí v Ch., pročež budiž tato třída neprodleně uzavřena, běžíť o třídu, jejíž zřízení není zákonem předepsáno, která tedy nemůže býti ani zřízena, ani trvati bez souhlasu všech vydržovatelů školy, a jeden z těchto vydržovatelů — zsv v Praze — odepřel souhlas k tomu, aby třída ta byla dále ponechána při škole.

Kvalita závěrné třídy byla prozatímní pobočce k prvé třídě oné měšť. školy v Ch. přiznána výnosem zšr-y v Praze ze 17. července 1916 a bylo trvání této prozatímní pobočky sukcesivně prodlužováno vždy na další rok, pokaždé po předchozím svolení zsk resp. zsv-u v Praze. Posléze stalo se tak s platností do konce kalendářního roku 1923.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že zřizování závěrných tříd jest předepsáno zákonem, a to normou § 164 (v souvislosti s §em 165) def. řádu škol. a vyuč., aniž jest k zřízení určité závěrné třídy potřebí souhlasu vydržovatelů školy. Po rozumu řádu škol. a vyuč. jest však i další existence závěrné třídy nařízena, pokud za daných poměrů je nutnou, a mohla by taková třída, je-li — jako v daném případě — po zákonu řádně zřízenou, býti zrušena jen cestou zákona, odpadne-li pro ni nutnost, čehož však v daném případě není, což stížnost blíže dovozuje.

Nss stížnost důvodnou neshledal. Třebať především konstatovati, že v daném případě neběží o posouzení, zdali přísluší či nepřísluší právní nárok, aby zachována byla v další platnosti zřízená a ještě existující třída závěrná, neboť, jak bylo svrchu uvedeno podle obsahu správních spisů, přestala příslušná závěrná třída právně existovati dnem 31. prosince 1923, do kteréžto doby bylo posléze povoleno její trvání. Jde tedy o posouzení, zdali byl tu právní nárok na opětné prodloužení existence této závěrné třídy, t. j. na nové její zřízení po dni 31. prosince 1923. Jen v tom případu, kdyby tu byl nárok mšr-y způsobu zmíněného, bylo by možno mluviti o případném porušení nějakého právního nároku mšr-y.

Avšak takového nároku po právu není. Podle § 164 řádu škol. a vyuč. pro školy obecné a měšťanské z 29. září 1905 č. 159 ř. z. dítkám, které dokonají 14. rok věku ještě před koncem nejbližšího školního roku a od nichž nelze očekávati, že by dosáhly učebného cíle měšťanské školy, může býti odepřeno přijetí do první třídy měšťanské školy. Podle § 163 dítky, které by z těchto důvodů nebyly přijaty do měšť. školy, jsou zavázány choditi dále do obecné školy a buďte na obecné škole učiněna opatření, kterých je třeba, aby byly tyto dítky vyučovány. Výnosem zšr-y v Praze ze 13. června 1907 č. 25.704, obsahujícím prováděcí předpis k def. řádu škol. a vyuč., bylo k cit. § 165 předepsáno, že o způsobu vyučování dítek, které nebyly přijaty do měšť. školy, rozhodne ošr, přihlédnouc k jejich počtu a k místním poměrům; ukáže-li se žádoucím, aby pro vyučování toto byla zřízena zvláštní třída závěrná, nechť předloží ošr zšr-ě příslušný návrh.

Nss neměl důvodů zkoumati, zdali pouhým výnosem zšr-y mohl býti utvořen nějaký právní stav ve příčině třídy závěrné, o kteréžto instituci se def. řád škol. a vyuč. vůbec ani nezmiňuje, neboť jest i podle zřejmého znění cit. výnosu zšr-y školním úřadům úplně ponecháno na vůli, jakým způsobem chtějí se postarati o vyučování dětí způsobu svrchu zmíněného, které nebyly přijaty do školy občanské, zejména zda má se tak státi zřízením třídy závěrné, či jinak. Je tedy nepochybno, že mšr-ě jakožto zástupkyni národní školy, není přiznán právní nárok toho obsahu, aby školská správa postarala se o vyučování dětí oné kategorie právě zřízením třídy závěrné.

Nebyla tedy st-lka nař. rozhodnutím dotčena v nějakém svém právním nároku a je stížnost její proto bezdůvodná.

Č. 5839.

Obecní notáři (Slovensko): Podle pensijního notářského statutu býv. župy spišské neztrací obecní notář nároku na pensi již tím,